

Benvolgudes senyores i senyors,

Avui és un dia extraordinari i, com que no puc ser amb vostès, deixin que em refugii en la meva imaginació. M'imagino a mi mateix, dret, davant de tots vostès, estimats convidats, i els llegeixo un text d'Anton Txékhov. Deia Txékhov "La medicina és la meva legítima esposa i la literatura, la meva amant". La frase d'aquest reconegut i influent escriptor de la literatura universal no és gens escabellada perquè quan agafem la ploma per omplir el full en blanc amb ficcions, fets, personatges i paraules que parlen de l'univers de l'ésser humà i així a poc a poc fonem el gel dels nostres pensaments, el que finalment trobem és una amant anomenada literatura.

Albert Camus em va ensenyar que ser útil és millor que ser important, així que vaig escollir la literatura per ser més útil, tot i que durant anys també vaig gaudir de la pintura tradicional. Per no haver d'obeir la censura del meu país, vaig decidir publicar la meva col·lecció de contes als Països Baixos. Després de la publicació, un escriptor iranià-israelià em va demanar permís per traduir el meu llibre. No és la missió de l'art traspasar fronteres i sense tenir en compte raça, ètnia, nacionalitat o llengua unir els nostres cors, mostrar la cultura, els costums, els ritus, per a conquerir qualsevol creença, per a guanyar la batalla a la tossudesia i l'enemistat? La meva col·lecció de contes va ser traduïda a Israel i la tardor passada vaig ser detingut per defensar el moviment de les dones iranianes.

Dos mesos després, un dia d'hivern, el jutge em va condemnar a mort. El jutge va dir: "T'executaré i et faré encara més famós". Vaig somriure i li vaig respondre: "Que Déu faci que sigui en un dia ennuvolat". De tornada a la cel·la vaig recordar una frase de Camus que deia: "La missió de la literatura és la veritat i la llibertat", i això és el que he intentat fer, i així en aquell lloc fosc i injust vaig alliberar el meu cor de la por. Temps després, van anul·lar la sentència de mort i em van condemnar a cinc anys de presó.

Per acabar voldria honrar la memòria de totes les persones que han estat assassinades pel camí de la veritat, la llibertat i la literatura, persones que amb la seva sang ens han inspirat a escriure amb valentia, i a tots els escriptors que avui encara es troben empresonats arreu del món.

M'agradaria felicitar el PEN Català pel seu centenari. Els agraeixo molt que m'hagin convidat a participar en aquesta meravellosa celebració i a tots vostès gràcies per escoltar les paraules d'aquest artista empresonat.

Amb els meus millors desitjos,

Mehdi Bahman